

Diplomasi
Araştırmaları
Derneği

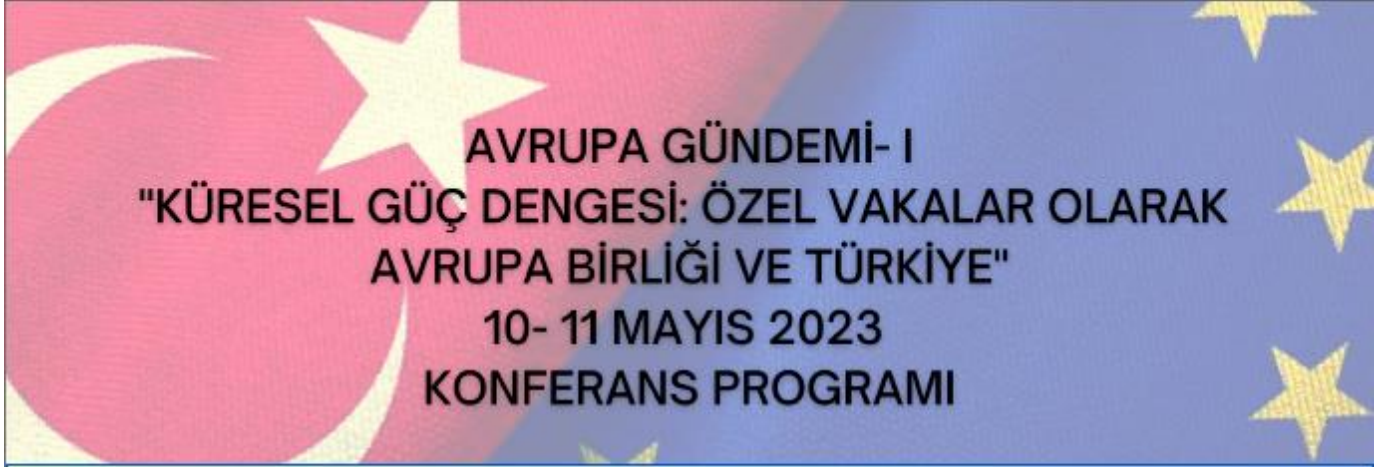

Funded by
the European Union

**Küresel Güç Dengesi:
Özel Vakalar Olarak
Avrupa Birliği ve Türkiye
Konferansı**

**Bildiri Özet Kitabı
10-11 Mayıs 2023**

ISBN: 978-605-72849-7-6

10 MAYIS 2023 ÇARŞAMBA- I. GÜN

10:00 11:00 ZOOM GİRİŞ ID: 899 9679 6942 PASS: 427214	AÇILIŞ KONUŞMALARI <ul style="list-style-type: none">• Doç Dr. Pelin Sönmez & Dr. Öğr. Üyesi İtir Aladağ Görentaş, Konferans Başkanları• Prof. Dr. İrfan Kaya Ülger, Kocaeli Üniversitesi SBF Uluslararası İlişkiler Bölüm Başkanı• Prof. Dr. Recep Tari, Kocaeli Üniversitesi SBF Dekanı• Prof. Dr. Nuh Zafer Cantürk, Kocaeli Üniversitesi Rektörü• Dışişleri Bakan Yardımcısı ve AB Başkanı Büyükelçi Mehmet Kemal Bozay
--	--

I. Tur Paralel Oturumlar: Hukuka Uyarlık Bakımından AB'nin Göçü Dışsallaştırması
Oturum Başkanı: Dr. Öğr. Üyesi İtir Aladağ Görentaş, Kocaeli Üniversitesi

12:00 13:30 ZOOM GİRİŞ ID: 884 0487 0248 PASS: 394852	1- Bir Normatif Güç Alanı Olarak Düzensiz Göç Eylemlerinin AB'nin Anayasal Düzenlemeleri ve Kurucu İlkelerine Uygunluğu* Dr. Gonca Çelik - Dışişleri Bakanlığı AB Başkanlığı 2- Judicial Review of Deportation Orders of Aliens under the Additional Protocol 7 to the ECHR Mert Körpe - Doktora Öğrencisi, Dokuz Eylül Üniversitesi
--	---

I. Tur Paralel Oturumlar: Bir Güvenlik Meselesi olarak Enerji
Oturum Başkanı: Prof. Dr. İrfan Kaya Ülger, Kocaeli Üniversitesi

12:00 13:30 ZOOM GİRİŞ ID: 834 8605 4395 PASS: 280334	1- European Unions' Changing Understanding Of Energy: Türkiye's Place Berin Koyutürk - Doktora Öğrencisi, Milli Savunma Üniversitesi 2- AB'nin Enerji Arz Güvenliğinde Türkiye'nin Konumu Arş. Gör. Dr. Ahmet Uçağaç - Sakarya Üniversitesi Duygu Kalkan - Doktora Öğrencisi, Sakarya Üniversitesi 3- Küresel Krizlerde Avrupa Birliği ve Türkiye: Covid-19 ve Enerji Krizlerinin Ekonomik Etkileri Üzerinden Karşılaştırmalı Bir Analiz Dr. Öğr. Üyesi Şükrü Cicioğlu - , Sakarya Üniversitesi Doç. Dr. Filiz Cicioğlu - Sakarya Üniversitesi
--	--

II.Tur Paralel Oturumlar: Güç, Güvenlik ve Entegrasyon Oturum Başkanı: Prof. Dr. Barış Özdal, Bursa Uludağ Üniversitesi - DARD	
14:00 15:30 ZOOM GİRİŞ ID: 837 6289 1951 PASS: 140236	1- AB ile Türkiye Arasındaki Güç Dengesinin Söylemsel Boyutu: Metaforlar Üzerinden Bir Okuma - Doç. Dr. Burak Erdenir - E. Müsteşar / Dışişleri Bakanlığı AB Başkanlığı 2- AB Kimliği, Entegrasyon ve Güç Yunus Emre Akbal - Doktora Öğrencisi, Uludağ Üniversitesi 3- Avrupa Şüpheliği Bağlamında Avrupa Güvenlik Mimarisinin Analizi: Daimi Yapılandırılmış İşbirliği Örneği Kübra Yılmaz Pirgaip - Yüksek Lisans Öğrencisi, Milli Savunma Üniversitesi Prof. Dr. Barış Özdal - Bursa Uludağ Üniversitesi - DARD
II.Tur Paralel Oturumlar Politika Düzenleyicisi olarak AB Oturum Başkanı: Doç. Dr. Kader Özlem, Bursa Uludağ Üniversitesi - DARD	
14:00 15:30 ZOOM GİRİŞ ID: 827 9986 3829 PASS: 052795	1- What Can The "Feminist Power Europe" Offer to Turkish Women? Analysis of the Relations From A Gender Perspective Doç. Dr. Hatice Yazgan - Çankırı Karatekin Üniversitesi Doç. Dr. Seven Erdoğan - Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi 2- İnsana Yakışır İşler Bağlamında Türkiye'nin İşgücü Piyasasının Dönüşümünde AB'nin Rolü Dr. Özlem Kuşlu - Çalışma ve Sosyal Güv. Bakanlığı Uzmanı 3- Batı Balkanlar'daki Küresel Rekabetin Türkiye- AB İlişkilerine Etkisinin Analizi Doç. Dr. Kader Özlem - Bursa Uludağ Üniversitesi - DARD
11 MAYIS 2023 - II. GÜN AÇILIŞ OTURUMU	
10:00 11:30 ZOOM GİRİŞ ID: 817 7162 5702 PASS: 223049	Göç ve İltica Politikalarının Avrupalılaşması: Yumuşak Güç Olma Arayışları Prof. Dr. Ayhan Kaya, Bilgi Üniversitesi
III. Tur Paralel Oturumlar: Diplomasi Oturum Başkanı: Dr. Öğr. Üyesi Ayşegül Gökalep Kutlu, Kocaeli Üniversitesi	
12:00 13:30 ZOOM GİRİŞ ID: 894 0646 6654 PASS: 545754	1- Multistake holderism in development diplomacy of Türkiye and EU Arş. Gör. Feyza Şimşek Kavi - Kocaeli Üniversitesi 2- "Göç Diplomasisinin TR- AB İlişkilerinde Değiştirdiği Dinamikler Dr. Salih Turgay - Emniyet Mensubu / BM Güney Sudan Misyonu 3- Türkiye Diplomasisinin AB Yumuşak Gücüne Katkısının Analizi Dr. Öğr. Üyesi Selma Şekercioğlu Bozacıoğlu - Arel Üniversitesi 4- AB Yumuşak Güç Kullanımının Türkiye Üzerine Etkisi Selen Kabaca - YL Mezunu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı AB Uzmanı Fatma Gülesin Yavuz - YL Öğr. ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı AB Uzmanı Feride Bahar Erdoğan - YL Mezunu ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı AB Uzmanı Osman Murat Çetin - Doktora Öğr. ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı AB Uzmanı

III. Tur Paralel Oturumlar: Çevre ve İklim I Oturum Başkanı: Arş. Gör. Dr. Bilge Hamarat Yalçın, Kocaeli Üniversitesi	
<p>12:00 13:30</p> <p>ZOOM GİRİŞ</p> <p>ID: 817 5602 2745 PASS: 158015</p>	<p>1- Türkiye ve AB'nin Ortak Çevre Habercisi: Avrupa Çevre Ajansı Pınar Yıldırım - YL Öğr., Marmara Üniversitesi</p> <p>2- Çevre Eğitimi Politikaları: AB- Türkiye Karşılaştırması Nurbanu Bulgur - Dokt. Öğr., Sakarya Üniv.</p> <p>3- İklim Değişikliği Politikaları Çerçevesinden Türkiye- AB İlişkileri Muharrem Girgin - YL Öğr., Tartu Üniv.</p>
IV. Tur Paralel Oturumlar: Genişleme Oturum Başkanı: Doç. Dr. Pelin Sönmez, Kocaeli Üniversitesi	
<p>14:00 15:30</p> <p>ZOOM GİRİŞ</p> <p>ID: 822 2057 4503 PASS: 380470</p>	<p>1- Enlargement Policy of the EU: Türkiye As a Unique Case Dr. Öğr. Gör. Buket Ökten Sipahioğlu - ATAUM</p> <p>2- Avrupa Birliğinin Beşinci Genişleme Sürecinin Normatif Güç Bağlamında Analizi Serhat Güzel - Doktora Öğrencisi Milli Savunma Üniversitesi</p> <p>3- The European Union as a 'Post-Sovereign' System and Its 'Actorness': From a Conceptual History Approach Doç. Dr. Gökçen Yavaş - Kocaeli Üniversitesi</p> <p>4- Ukrayna Savaşı AB Bütünleşmesini Nasıl Etkiledi? Prof. Dr. İrfan Kaya Ülger - Kocaeli Üniversitesi</p>
IV. Tur Paralel Oturumlar: Çevre ve İklim II Oturum Başkanı: Doç. Dr. Gökçen Yavaş, Kocaeli Üniversitesi	
<p>14:00 15:30</p> <p>ZOOM GİRİŞ</p> <p>ID: 874 7029 4093 PASS: 037341</p>	<p>1- Küresel Bir İklim Aktörü Olarak AB Dr. Öğr. Üyesi Ayşegül Gökalp Kutlu - Kocaeli Üniversitesi</p> <p>2- Analysis of The Effect of The European Union's Climate Policies on Union's Normative Power İlke Taşdemir - Doktora Öğrencisi, Uludağ Üniversitesi Prof. Dr. Barış Özdal - Bursa Uludağ Üniversitesi - DARD</p> <p>3- European Green Deal as an Economic Power Exercise: A New Window of Opportunity for EU-Türkiye Relations Gülce Budak - Doktora Öğrencisi, University of Zurich</p>

Diplomasi
Araştırmaları
Derneği

Funded by
the European Union

ISBN: 978-605-72849-7-6 (PDF) (20-03-2024)

Kitap Kapağı Tasarımı: TUIÇ Derneği

Editörler: İtir Aladağ Görentaş, Pelin Sönmez, Burak Yalın

Bu kitap ilk olarak 2024 yılında TUIÇ Akademi’de online olarak yayımlandı.

Sertifika No: 69377

İletişim: iletisim@tuic.org.tr

SORUMLULUK REDDİ

Yazar ve yayıncı, kitap basıldığı sırada içerdiği bilgilerin doğru olduğunu garanti etmek için her türlü çabayı göstermiştir. Bununla birlikte, yazar ve yayıncı, ihmal, kaza ya da başka bir nedenle olsun, hatalar veya eksiklikler nedeniyle herhangi bir tarafa karşı herhangi bir kayıp, zarar veya kesintiden dolayı herhangi bir sorumluluk kabul etmemekte ve bu nedenle her türlü sorumluluğu reddetmektedir. Katkıda bulunanlarının görüşleri editörlerin kendi görüşlerini yansıtmayabilir.

Kitaptaki bilgi ve görüşler sadece sorumlu yazarın görüşlerini ifade eder. Yazarlar, kaynaklara ve referanslara ve bibliyografyalara atıfta bulunmaktan sorumludur. Editörler ve TUIÇ DERNEĞİ, üçüncü şahısların haklarının eksik veya yanlış ihlallerinden sorumlu tutulamaz. Bu Kongre Bildirisi ilk olarak Türkiye, İstanbul'da ULUSLARARASI İLİŞKİLER ÇALIŞMALARI DERNEĞİ- TUIÇ tarafından yayımlanmıştır. Kitabın içeriğinin tüm sorumluluğu yazarlara aittir

Konferans Başkanları

- Doç. Dr. Pelin Sönmez- Kocaeli Üniversitesi
- Dr. Öğr. Üyesi İtir Aladağ Görentaş- Kocaeli Üniversitesi

Konferans Yürütme Kurulu (Akademik Komite)

- Prof. Dr. Ayhan Kaya- İstanbul Bilgi Üniversitesi
- Prof. Dr. Barış Özdal- Bursa Uludağ Üniversitesi
- Prof. Dr. İrfan Kaya Ülger- Kocaeli Üniversitesi
- Doç. Dr. Pelin Sönmez- Kocaeli Üniversitesi
- Dr. Öğr. Üyesi İtir Aladağ Görentaş- Kocaeli Üniversitesi

Konferans Danışma Kurulu

- Prof. Dr. Çağrı Erhan- Altınbaş Üniversitesi
- Prof. Dr. Esra Hatipoğlu- Bahçeşehir Üniversitesi
- Prof. Dr. İbrahim Sirkeci- Regent's University
- Prof. Dr. Özgür Ünal Eriş- İstanbul 29 Mayıs Üniversitesi
- Prof. Dr. Beken Saatçioğlu- MEF Üniversitesi
- Prof. Dr. Zuhâl Yeşilyurt Gündüz- Ankara TED Üniversitesi
- Doç. Dr. Melih Görgün- Yeditepe Üniversitesi
- Doç. Dr. Nihal Kırkpınar Özsoy- İzmir Katip Çelebi Üniversitesi
- Doç. Dr. Sühal Şemşit- Manisa Celal Bayar Üniversitesi
- Doç. Dr. Zehra Yılmaz- Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi
- Doç. Dr. Kader Özlem- Bursa Uludağ Üniversitesi
- Dr. Öğr. Üyesi Özge Onursal Beşgül- İstanbul Bilgi Üniversitesi

İÇİNDEKİLER	7
Judicial Review of Deportation Orders of Aliens under	8
Additional Protocol 7 to the ECHR	8
European Unions' Changing Understanding of Energy: Türkiye's Place	9
Küresel Krizlerde Avrupa Birliği ve Türkiye: Covid-19 ve Enerji Krizlerinin Ekonomik Etkileri Üzerinden Karşılaştırmalı Bir Analiz	10
Avrupa Birliği ile Türkiye Arasındaki Güç Dengesinin Söylemsel Boyutu: Metaforlar Üzerinden Bir Okuma	12
AB Kimliği, Entegrasyon ve Güç.....	13
Avrupa Şüphesizliği Bağlamında Avrupa Güvenlik Mimarısının Analizi: Daimi Yapılandırılmış İş Birliği Örneği	14
European Union as an Undeclared Feminist Power in the Enlargement Process: Analysing the Turkish Case From a Gender Perspective	16
İnsana Yakınsır İşler Bağlamında Türkiye'nin İşgücü Piyasasının Dönüşümünde Avrupa Birliği'nin Rolü..	17
Batı Balkanlar'daki Küresel Rekabetin	19
Türkiye-AB İlişkilerine Etkisinin Analizi.....	19
Multi-stakeholderism in Development Diplomacy of Türkiye and EU	20
Göç Diplomasisinin TR-AB İlişkilerinde Değiştirdiği Dinamikler.....	22
Türkiye Diplomasisi'nin AB Yumuşak Gücüne Katkısının Analizi	23
Türkiye ve Avrupa Birliği'nin Ortak Çevre Habercisi: Avrupa Çevre Ajansı	24
Çevre Eğitimi Politikaları: AB-Türkiye Karşılaştırması.....	25
Enlargement Policy of the European Union: Türkiye as a Unique Case	27
The European Union as a 'Post-Sovereign' System and Its 'Actorness': From a Conceptual History Approach	28
Ukrayna Savaşı AB Bütünleşmesini Nasıl Etkiledi?	29
Küresel Bir İklim Aktörü Olarak Avrupa Birliği	30
Analysis of the Effect of the European Union's Climate Policies on the Union's Normative Power.....	31
European Green Deal as an Economic Power Exercise: A New Window of Opportunity for EU-Türkiye Relations	33

Judicial Review of Deportation Orders of Aliens under Additional Protocol 7 to the ECHR

Vahit Mert Körpe, PhD Candidate of Dokuz Eylül University

The phenomenon and the reality of migration with the situation of asylum-seekers led states and global actors to take an active interest in this issue. The increasing migration and refugee movements in the Middle East, Afghanistan, Africa and most recently in Ukraine in last decade have clearly showed the world that it cannot be solved by states alone and prompted them to seek various cooperation methods. European Union, as some of whose members are among the highest migration receiving countries in the world, could also not remain insensitive to these approaching problems. Global Approach on Migration and Mobility put forward by the EU in 2011 against regular and irregular migration and border security, which has initiated studies in this field since 2010 in order to shape her own migration and border policies and to establish contact with neighboring countries in this field in coherent with human rights, clearly takes this issue as an important focal point.

Türkiye, which aims for a migration policy based on harmonization with the EU Acquis, European Court of Human Rights and international human rights in this context has various responsibilities. However, it can be seen that she has difficulties in fulfilling these commitments in some cases, as in the case of the Readmission Treaty, due to the large asylum-seeker population. As a matter of fact, it is also possible to mention various violation decisions of ECHR in terms of voluntary repatriation practices for Türkiye. In this respect, the procedural safeguards regarding the expulsion of foreigners under Additional Protocol No. 7 to which Türkiye is a party should be taken into consideration as a fundamental basis and a measuring norm. It's important to mention that European Union's policies also play an important role in the judicial and administrative review processes regarding the expulsion of foreigners.

Our study will examine the development of Turkish migration policies in line with Türkiye-EU relations and the procedural safeguards regarding the deportation of foreigners together with the right to a fair trial under Article 1 of the ECHR Additional Protocol No. 7 and Article 13 of the ECHR. In this respect, Article 1 of Additional Protocol No. 7 states that aliens residing in accordance with the rules may not be expelled except in execution of a decision rendered in accordance with the law. This article also grants aliens certain minimum procedural rights and states that they are essentially entitled to raise counter-arguments to have their case re-examined and they have rights to be represented before a competent authority or before a person or persons appointed by that authority. However, the second paragraph grants an exceptional power to states and recognizes that the alien may be expelled without the above-mentioned procedural rights in cases where expulsion is necessary for reasons of public order or national security. As a matter of fact, it is also possible to evaluate this regulation together with the principle of non-refoulement and the prohibition of collective expulsion in Article 4 of Additional Protocol No. 4 to the ECHR.

Keywords: Additional Protocol, ECHR, Judicial Review, European Union

European Unions' Changing Understanding of Energy: Türkiye's Place

Berin Koyutürk, PhD Candidate, ATASAREN

24th February 2022 was the date when Europe faced an enormous new crisis. Russian Federation's (RF) attack on Ukraine caused a common reaction in the world led by the USA and the European Union (EU). Most of the states supported Ukraine and decided to impose sanctions on RF as long as the aggression continues. However, RF also reacted to these sanctions by cutting natural gas flow to the West, particularly to Europe. Therefore, recent crisis in Ukraine revealed that energy is a significant component of power, one more time. Within this framework, this study focused on the concept of energy and its place within the notion of power. Following that, in the study alternative options for the EU in replacing Russian gas with special regard to Türkiye's potential contributions are analysed. For the EU to overcome existing energy deficiency, Türkiye might offer a hand in several ways. Thus, according to us, Ukrainian Crisis must be seen as an opportunity to strengthen the EU-Türkiye relations, as widely accepted, energy needs demand higher attention and immediate action. Within the scope of this hypothesis, the issues of how to compensate EU's energy demand while strengthening and reviving the EU-Türkiye relations is tested by applying content analysis in addition to discourse analysis methods on the EU and Turkish official documents on energy. In order to determine Türkiye's role both as a demander and a centre, current trends in energy such as green energy, tendency towards nuclear energy is included in the research, as well. In the light of the research, it is assessed that Türkiye could provide a potential for the EU in terms of natural resources and fulfilling its role as a hub in all directions except the north. Since the EU is an enormous economic power in the international system, the continuity of its stable economic structure is deemed important. According to us, Türkiye must take this energy supply problem, which occurred as a consequence of Ukrainian Crisis, and transform it into an opportunity to and strengthen the relations with the EU.

Keywords: European Union, energy, Türkiye, European Union-Türkiye relations, power

Küresel Krizlerde Avrupa Birliği ve Türkiye: Covid-19 ve Enerji Krizlerinin Ekonomik Etkileri Üzerinden Karşılaştırmalı Bir Analiz

Dr. Öğr. Üyesi Şükri Cicioğlu, Sakarya Üniversitesi

Doç. Dr. Filiz Cicioğlu, Sakarya Üniversitesi

II. Dünya Savaşı gibi büyük bir yıkımın ardından kurulmuş olan Avrupa Birliği (AB) tarihsel süreç boyunca hem kendi krizleri hem de küresel krizlerle mücadele etmek zorunda kalmıştır. 1973 Petrol krizi ve 2008 Ekonomik krizi gibi krizler AB ülkelerini derinden etkilemiş ve Birliği dönüştürmüştür. Bu iki krize benzer şekilde 2019 yılında Çin'in Wuhan şehrinde ortaya çıkan ve tüm dünyaya yayılarak Dünya Sağlık Örgütü tarafından pandemi olarak nitelendirilen Covid-19 krizinde de Avrupa salgının ikinci merkezi olmuştur. Bir sağlık krizi olan Covid 19'un ülkelerin ekonomilerine vermiş olduğu zarar son dönemde AB'nin karşılaştığı en büyük çalkantı olarak nitelendirilmiştir. Bu salgının ekonomik etkilerinden en çok etkilenen ülkelerden biri de Türkiye'dir. Orta gelir tuzağını henüz aşamamış, kalkınmış ülke öncesi bir hüviyete sahip olan Türkiye ekonomisi pandeminin etkileriyle doğal olarak birikimli bir iktisadi istikrarsızlık sürecine girmiştir.

Bu süreç devam ederken hem 2022 yazının iklim koşullarının kuraklığa yol açarak gıda sıkıntısına sebebiyet vermesi hem de şubat ayında başlayan Rusya-Ukrayna Savaşı'ndan kaynaklı enerji krizi, oluşturduğu etkilerle pandemi krizini unutturacak boyuta ulaşmıştır. Rusya'nın, Mart 2014'te Kırım'ı ilhaki ile başlayan Avrupa sisteminden uzaklaşma sürecine AB'nin verdiği en önemli tepkilerin başında Moskova'ya karşı uyguladığı tedbirler geliyordu. AB, yılda dört kez gerçekleştirdiği zirve toplantılarının hemen hemen hepsinde Rusya'ya yönelik yeni yaptırım kararlarını açıklamıştı. Ancak kuşkusuz asıl yaptırımlar Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in 24 Şubat 2022'de Ukrayna'ya yönelik başlattığı işgal sonrasında ilan edilmeye ve uygulanmaya başladı. Putin'in ise bu hamlelere karşı verecek en önemli cevabı elindeki enerji kozunu kullanmak oldu. Özellikle AB ülkelerinin en önemli doğal gaz tedarikçisi olan Rusya ile böyle bir ilişki içine girmenin kendilerine pahalıya mal olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Türkiye ise hem Rusya ile hem de bir NATO üyesi olarak Batı ile ekonomik ve ticari ilişkilere sahip bir ülke olarak bu savaştan en çok etkilenecek konumdadır. Ayrıca savaşın diğer tarafı olan Ukrayna ile de sıkı ekonomik ve siyasi ilişkilere sahip bir ülkedir.

Ülkelerin ekonomik performanslarını belirleyen faktörler konusunda literatürde farklı kriterlerin belirlendiği çalışmalar mevcuttur. Bu çalışmaların ortak noktası olarak ülkelerin performansları genellikle enflasyon ve işsizlik oranı, kamu borç göstergeleri, GSYH ve büyüme oranı, kişi başına düşen GSYH, bütçe dengesi, dış ticaret dengesi gibi göstergelere bakılarak değerlendirilmektedir. Ülkelerin ya da ülke gruplarının krizlere verdikleri tepkiler bu veriler üzerinden incelenmektedir. Yapılan çalışmalar incelendiğinde ülkelerin COVID-19 döneminde gösterdikleri performanslara yönelik çalışmalar sınırlı olmakla birlikte, bunlar daha çok yaşam kalitesi, sağlık sistemlerinin yapısına yönelik çalışmalardır. Ekonomik kriterleri ele alarak yapılan çalışma sayısı ise çok azdır. Türkiye'nin üyelik sürecinde bulunduğu Avrupa Birliği üyesi ülkeler ile COVID-19 gibi olağanüstü bir dönemde gösterdiği ekonomik performansın analiz edilmesi politika geliştirmek açısından önem arz etmektedir. Aynı zamanda enerji krizi

de henüz devam etmekle birlikte hem Avrupa hem de Türkiye ekonomisine etkilerini görmek önem arz etmektedir.

Bu nedenle bu çalışmada ülkelerin ekonomik performanslarını ölçen kriterlerden büyüme, işsizlik, enflasyon, ödemeler dengesi açıkları verileri kullanılarak her iki krizin, her iki tarafın (AB ve Türkiye) ekonomilerine ne gibi etkileri olduğu karşılaştırmalı olarak analiz edilecektir. Covid 19 Krizinin ortaya etkilerinin en çok hissedildiği 2020 ve 2021 yılı verileri ile Rusya-Ukrayna savaşının başlamasıyla ortaya çıkan enerji krizinin etkilerinin görülmeye başladığı Şubat 2022 ve Şubat 2023 arasındaki döneme dair veriler AB ve Türkiye özelinde incelenerek karşılaştırılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, Türkiye, COVID-19, Enerji Krizi

Avrupa Birliği ile Türkiye Arasındaki Güç Dengesinin Söylemsel Boyutu: Metaforlar Üzerinden Bir Okuma

Doç. Dr. Burak ERDENİR, Dışişleri Bakanlığı Avrupa Birliği Başkanlığı

Türkiye ile Avrupa Birliği arasındaki güç dengesinde, söylem üzerinde Avrupalıların önemli bir üstünlüğe sahip olduğu açıktır. AB, gelişmiş bir bölge olmanın avantajıyla bilim-teknik, insan kaynağı, sosyo-ekonomik kalkınma, demokrasi, hukukun üstünlüğü, insan hakları ve saire bakımdan Türkiye'ye göre ileri bir konumdadır. Öte yandan, Türkiye AB'ye üyelik için başvuru yapmış, müzakerelere devam eden bir aday ülke olarak üyelik koşullarını yerine getirmeyi taahhüt ettiğinden, Türkiye-AB güç dengesi de bu ilişki üzerinden şekillenmektedir. AB, böylelikle Türkiye'ye yönelik söylemin yaratıldığı ortam ve koşulların belirlenmesi konusunda hâkimiyeti elinde tutmaktadır. Bu söylemsel hâkimiyet hiç kuşkusuz ikili arasındaki hiyerarşik ilişkinin yeniden üretimine katkıda bulunmaktadır. Türkiye'nin AB üyeliğine uygunluğu hakkında kullanılan söylem, aynı zamanda Türkiye'nin Avrupalılığı ve Avrupa kimliği hakkında bir söylem olup, ötekileştirme sürecinin unsurlarını taşıyan bir söylemdir ve bu söylemin nihai tahlilde Avrupa kimliğinin inşasına ve yeniden üretimine katkıda bulunduğu da unutulmamalıdır.

Benzetmeler ve karşılaştırmalar aracılığıyla diğer olgulardan birtakım kavramların kullanılması olarak tanımlanabilecek metaforlar, esas itibarıyla söylemsel bir inşa sürecine karşılık gelmektedir. Metaforlar ayrıca ötekiyi tanımlayarak, öteki üzerinden Avrupa'nın sınırlarını da belirlemekte, Avrupa kimliğinin inşa edilme sürecine katkıda bulunmaktadır. Avrupalı politikacılar, yöneticiler ve entelektüeller kimin Avrupa'ya dâhil edilmesi, kimin dışlanması gerektiğini tartışırken esasında bir kimlik inşa sürecine girişmektedirler.

Bu makalede, post-yapısalcı bir yaklaşım temelinde eleştirel söylem çözümlemesi yöntemiyle, Türkiye'nin AB'ye katılım sürecine ilişkin belirgin metaforlar ele alınarak, metnin ardına gizlenmiş kimlik inşa süreçlerine ilişkin anlamlar ortaya çıkarılmaya çalışılmaktadır. Makalede, Avrupalı seçkinlerin Türkiye için sıklıkla metaforlara başvurduğu, Türkiye'ye adaylık statüsü verildiği dönemden tam üyelik müzakerelerinin başladığı döneme kadar olan süreç mercek altına alınmaktadır. Böylelikle, Avrupalı seçkinler tarafından kullanılan başlıca metaforlar üzerinden Türkiye ile AB arasındaki güç dengesinin söylemsel boyutuna dair bir resim ortaya konmaya çalışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, Türkiye, Güç Dengesi, Söylem Analizi

AB Kimliği, Entegrasyon ve Güç

Yunus Emre Akbal, Doktora Öğrencisi, Bursa Uludağ Üniversitesi

Her birey kendini tanımlama ve toplum içerisinde konumlandırma adına kimliklere ihtiyaç duymaktadır. Bu ihtiyacın inşa edilen kimlikler vasıtasıyla giderilmesi sonrası bireyin kendisini toplum içerisinde konumlandırması gerçekleşmektedir. Bu konumlandırma bireyin kendini toplumun bir parçası görmesi yoluyla olabileceği gibi ötekisi olarak görmesine de sebep olabilmektedir. Avrupa tarihi kimliklerin bahsi geçen birleştirici ve ayrıştırıcı yönünün somut bir şekilde gözlemlendiği bir alanı teşkil etmektedir. Avrupa'nın Hristiyanlıkla tanışmasından ulus devlet inşa sürecinin başlangıcı olan Vestfalya Barış Anlaşmalarına kadar geçen dönem, dini kimliklerin gücün kullanımı üzerinde doğrudan etkiye sahip olduğu bir süreç olarak kabul edilmektedir. Ayrıca Avrupa'da dinin tetikleyici unsur olduğu son savaş olan Otuz Yıl Savaşları'nda Kardinal Richelieu tarafından geliştirilen "devlet çıkarı" ilkesi de unutulmamalıdır. Nitekim devlet çıkarı ilkesi ve artan ulus bilinciyle dini kimlikler etkinliğini azaltmıştır. Ancak Avrupa etnik kimliklerin etkilerinin artış gösterdiği bir döneme geçiş yapmıştır. Dolayısıyla sert gücün tercih edilmesini tetikleyen unsurlar değişse de sert güce başvurulmaya devam edildiği açıkça ortadadır. Bu durum Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nı beraberinde getirirken, barışın tesisi adına yeni arayışları kaçınılmaz hale getirmiştir. Başta ekonomi olmak üzere sosyal alanı da kapsayacak şekilde geliştirilen entegrasyon, ayrıştırıcı olan dini ve etnik kimliklere bir alternatif geliştirilmesini de beraberinde getirmiştir. Salt kültürel ve coğrafi sınırlamalardan uzak oluşan Avrupa Birliği Kimliği "insan haklarına saygı, hukukun üstünlüğü, demokrasi ve adalet" gibi gelişmiş toplumların sahip olması gerektiğine inanılan ilkelere dayandırılmıştır. Bu kimliğin geniş bir coğrafyada benimsenmesi, sert gücün yerini yumuşak güce bırakmasına katkıda bulunarak barışın tesisi adına önemli bir adımı temsil etmektedir. Soğuk Savaş'ın sonları itibarıyla Almanya'nın birleşmesine yönelik oluşan olumlu hava da geçmişten gelen sorunların artan entegrasyon sayesinde büyük oranda çözüldüğünü açıkça göstermektedir. Nitekim Avrupa Birliği, üye devletlerin vatandaşlarının refah düzeyini artırdığı gibi aslında geçmişten gelen çatışma sebeplerini de ortadan kaldırarak bir güvenlik alanı oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kimlik, Avrupa Birliği Kimliği, Sert Güç, Yumuşak Güç, Entegrasyon

Avrupa Şüpheliği Bağlamında Avrupa Güvenlik Mimarisinin Analizi: Daimi Yapılandırılmış İş Birliği Örneği

Kübra Yılmaz Pirgaip, Yüksek Lisans Öğrencisi, Milli Savunma Üniversitesi

Prof. Dr. Barış Özdal, Bursa Uludağ Üniversitesi

"Şüphelik" ve "entegrasyon" modern Avrupa çalışmalarında ve güncel uluslararası ilişkiler literatüründe çok sık kullanılmaya başlayan kavramlardır. Çünkü kıta Avrupası, devletler arasında yüzyıllardır süregelen güç mücadelesinin ardından art arda yaşanan iki büyük dünya savaşından da büyük zarar görmüştür. Özellikle Fransa ve Almanya arasındaki anlaşmazlıkların giderilmesinin kıtadaki barış ortamının inşa edilmesine hizmet edeceği görüşü ise bu tarihsel sürecin ardından hakim olmuştur. Kıtada istikrarın sağlanması ve barışın korunması amacıyla kurulan Avrupa Toplulukları bu yönde atılan ilk somut adım olurken Avrupa Birliği (AB) günümüz uluslararası sisteminin en önemli aktörlerinden biri haline gelmiştir.

Teorik açıdan bakıldığında ise Uluslararası ilişkiler literatüründe entegrasyon kavramını ve AB'yi irdeleyen çok sayıda çalışma bulunmaktadır. Literatür taramalarında bunların federalizm, fonksiyonalizm, neofonksiyonalizm, hükümetlerarasıcılık ve kurumsalcılık olarak ön plana çıktığı görülmüştür.

Teorik literatürdeki bu durumun en temel nedeni AB'nin tarihteki en başarılı entegrasyon projelerinden biri olarak kabul edilmesidir. Lakin özellikle son dönemlerde kıtada etkili olan "Avrupa şüpheliği" bu yaklaşıma karşı çıkmaktadır. En basit tanımı ile Avrupa bütünleşme projesine ve/veya AB politikalarına muhalefet olarak tanımlanan Avrupa şüpheliği, AB'nin yaşadığı krizlerin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Avrupa Toplulukları'nın kuruluş sürecinde de olmakla birlikte özellikle 1980-1990'lı yıllardan itibaren akademi ve medyada tartışılmaya başlayan Avrupa şüpheliği son yıllarda Avrupa siyasetinde daha görünür hale gelmiştir. Avrupa şüpheliğinin en derin muhalefet beslediği alanların başında ise dış politika, güvenlik ve savunma konularında entegrasyon gelmektedir. Avrupa Güvenlik Mimarisi'nin oluşumunda yer alan bu üç boyut günümüzde özellikle, Lizbon (Reform) Antlaşması ile oluşturulan Daimi Yapılandırılmış İş Birliği (PESCO) bağlamında ele alınmaktadır.

Bu çalışmanın temel amacı ise PESCO'nun tarihsel gelişimini ve yapısını inceleyerek, Avrupa şüpheliği üzerinden analiz etmektir. Bu amaç kapsamında çalışmada öncelikle temel kavramlar irdelenecek ve teorik bir yaklaşım oluşturulmaya çalışılacaktır. İkinci kısımda ise PESCO'nun tarihsel gelişimi ve içeriği ele alınacaktır. Genel hatlarıyla aktaracağımız bu bilgilerin ardından son kısımda da PESCO Avrupa şüpheliği bağlamında analiz edilecektir. Bu bağlamda çalışmada Avrupa şüpheliği Avrupa Güvenlik Mimarisi'nin güncel yapısını ve PESCO'nun geleceğini nasıl değerlendirmektedir sorusuna yanıt aranacaktır.

Çalışmada test edilecek hipotezler ise şöyledir:

1. Entegrasyon bağlamında AB'yi inceleyen teoriler genel olarak ulus devlet yapısını göz ardı ederken, Avrupa şüpheliği ulus devleti öncelemektedir.
2. Tarihsel süreç içerisinde yüzyıllarca savaştıktan sonra özellikle İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, Avrupa'da ortak bir güvenlik ve savunma politikası oluşturulması için iş birliğine gidilmesi fikri hakim olmuştur. Yaklaşık 70 yıldır devam eden barış dönemi içinde ortak bir Avrupa ordusu oluşturma ve Avrupa'nın stratejik özerkliği konuları özellikle son dönemlerde daha fazla Avrupa kamuoyunun gündeminde yer almaya başlamıştır.

3. AB üyesi devletler arasında dış politika, güvenlik ve savunma alanlarında entegrasyona karşı çıkan Avrupa şüpheciliği de son yıllarda hem AB kurumları bünyesinde hem de AB üyesi devletlerin iç politikasında güç kazanmaktadır.

4. Avrupa şüphecileri PESCO'ya mesafeli yaklaşmaktadır.

Aktardığımız hipotezlerden de anlaşıldığı üzere üye devletlerin tutum ve tezleri de önem arz etmektedir. Bu bağlamda çalışmada üye devletlerin dış politika, güvenlik ve savunma alanlarında ortak bir yapı oluşturmaya yönelik yaklaşım farklılıkları da örnekler üzerinden ele alınacaktır. Bu kapsamda ayrıca Avrupa şüpheciliğinin temel argümanlarının Avrupa siyasetindeki yeri hem Avrupa Parlamentosu (AP) seçimleri hem üye devletlerin ulusal parlamento seçimlerinin sonuçları itibarıyla analiz edilecektir.

Önemle vurgulamamız gereken bir diğer husus ise çalışmada bazı sınırlılıkların olduğudur. Bu sınırlılıklardan biri Avrupa şüpheciliği literatüründe siyasi parti odaklı yaklaşımların sıkça yer almasına rağmen Avrupa şüpheciliğinin geleneksel devlet politikasına etkisine dair kaynakların kısıtlı olmasıdır. Benzer bir biçimde PESCO'ya dair teknik incelemeler ve tarihsel çerçeve literatürde sıkça yer alırken, teorik bakış açısına ilişkin kaynaklar da son derece azdır. Tüm bu sınırlılıklara rağmen çalışmada mümkün olduğunca güncel birincil kaynaklara ve temel referans eserlere başvurulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, Güvenlik, Şüphecilik, PESCO

European Union as an Undeclared Feminist Power in the Enlargement Process: Analysing the Turkish Case From a Gender Perspective

Assoc. Dr. Hatice Yazgan, Çankırı Karatekin University

Assoc. Dr. Seven Erdoğan, Recep Tayyip Erdoğan University

Once the transfer of the steps taken at the United Nations (UN) to the state-level foreign policies is realized, the role of the feminist foreign policy approach in international politics has extended. European Union (EU), operating as a gender equality-sensitive integration from the very beginning and including countries showing high performances in achieving the ideal of gender equality, could not stay aloof to the efforts paid at the UN level and to the decision of individual member states to adopt feminist foreign policies. This study analyses the feminist foreign policy characteristics demonstrated by the EU, which has not yet made any attempts to declare a feminist foreign and security policy, in the conduct of enlargement policy by focusing on the case of Türkiye. Apart from the titles analysing the case of Turkish accession from a gender perspective, the study elaborates on the subject through titles on the concept of feminist foreign policy, the approach of the EU to the concept of feminist foreign policy, and the place of feminist foreign policy approach in the EU enlargement process.

This study aims to examine the EU's potential of adopting a feminist foreign policy as an actor and analyse the impact of the EU on Türkiye. During turbulent times of enlargement fatigue, stemming from the factors related either to the accession country or the EU, the accession process loses its credibility and the functioning of conditionality gets harder, especially when there is not any reliable membership prospect in the short run. This is what Türkiye experienced in its decades-long and open-ended accession to the EU for a long time, which harmed the country's motivation to carry out accession-heavy reforms with high costs, like the ones related to gender equality, in the absence of imminent benefits after 2007 and even Türkiye took some backward steps in this era.

Both Türkiye and the EU have some weaknesses in both formulating and implementing a feminist foreign policy. The EU can face some impediments, like the rise of populist movements and extreme right parties in the member states, in transforming itself into a feminist power in the short term and this sharply reduces its power to shape the gender spaces in the accession countries. However, the EU has still some limited power to enhance gender equality norms in the accession countries by means of the poorly-operating conditionality. Türkiye could be an example of this power projection with its solid background in women's rights and proper institutional practice in the foreign policy realm. The paper's main argument is that this interaction between Türkiye and the EU in foreign policy regarding gender norms may provide a window of opportunity to spill over cooperation in the other policy areas as well. Ultimately, the current impasse in the relations between Türkiye and the EU, which has considerably restricted the effectiveness of the EU conditionality in Türkiye, will negatively affect the empowerment of Turkish women and even pose a threat over the past achievements of the accession process making Turkish women more powerful in all spheres of life.

Keywords: European Union, Türkiye, Conditionality, Gender, Feminism

İnsana Yakışır İşler Bağlamında Türkiye'nin İşgücü Piyasasının Dönüşümünde Avrupa Birliği'nin Rolü

Dr. Özlem Kuşlu, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı

Günümüzde dijital dönüşümün ortaya çıkardığı çalışma hayatındaki yeni iş modelleri, göçler ve demografik değişimler, iklim değişikliği ile küreselleşme, pek çok insanın hayatını etkilemekte ve kötü çalışma koşulları ile beraber çalışma standartlarında olası bir dibe doğru yarış beraberinde getirebilmektedir. 1970'lerden günümüze, Avrupa Birliği'nin (AB) sosyal meselelerdeki rolü giderek genişlemekle birlikte AB sosyal politikaları, istihdamı teşvik etmeyi, yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmeyi, yeterli sosyal koruma sağlamayı ve sosyal dışlanmayla mücadele etmeyi amaçlamaktadır.

Bu bağlamda Avrupa Komisyonu, son elli yılda birbirini takip eden sosyal politika gündemleri başlatmıştır. Bu sosyal politika gündemleri, küresel olarak çalışma hayatını düzenleyen en önemli aktör olan Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO), işgücü piyasalarının iyileştirilmesine yönelik 1999 yılında ortaya koyduğu İnsana Yakışır İş Gündemi ile de pek çok noktada kesişmektedir. Hatta alan yazında Avrupa Sosyal Modeli'nin İnsana Yakışır İş Gündemi'ne nazaran sosyal ve ekonomik ilerleme arasındaki bağlantıyı çok daha önce kurduğu savunulmaktadır.

Öte yandan, İnsana Yakışır İş Gündemi, AB'nin dış ülkelere yönelik mali yardımları, sosyal politikaları ile kalkınma politikalarında öncelikli bir konuma sahiptir. Bu bağlamda AB, kendisini küresel bir aktör olarak niteleyerek dünya çapında İnsana Yakışır İş Gündemi'ne katkı sağlamak adına ILO Kalkınma İşbirliği'ne fon sağlamak ve aday ülkelere yapılan mali yardımlarla bu alanlardaki proje ve programları desteklemektedir. Türkiye de aday ülke olarak bu mali yardımlardan operasyonel program adı verilen geniş kapsamlı politika belgeleri çerçevesinde yararlanmakta ve tam üyelik yolunda AB tarafından teknik ve maddi anlamda desteklenmektedir.

Bu çalışmanın amacı, doküman analizi yöntemiyle Avrupa Birliği kalkınma/mali yardım politikalarını İnsana Yakışır İş Gündemi açısından kısaca özetlemek ve esasen Türkiye'de Katılım Öncesi Mali Yardım Aracı (IPA) kapsamında 2014-2020 yıllarına ilişkin finansman desteği altında uygulanan istihdam alanındaki "operasyon" adı verilen büyük çaplı projeleri ve bunların Türkiye işgücü piyasasına katkılarını irdelemek, bu uygulamaların ulusal politika ve programlara ne kadar entegre olduğunu ve sürdürülebilirliğini değerlendirmektir. Konuya ilişkin çalışmaların oldukça sınırlı olduğu dikkate alındığında bu çalışmanın alan yazına katkıda bulunacağı düşünülmektedir.

Çalışmanın bulgularında, çoğunlukla istihdam alanında politika yapan kurumların operasyonlar kapsamındaki eğitimler ve teknik destekle kurumsal kapasitelerinin artırılmasının amaçlandığı; operasyonun temel aldığı sektör/ hedef grup bağlamında kamuoyunda farkındalık yaratılmasının öngörüldüğü; bir kısmının doğrudan vatandaşların maddi veya aynı olarak desteklenmesi ile genel ve mesleki becerilerinin artırılmasını amaçladığı tespit edilmiştir. Operasyonların büyük çoğunluğunda pilot iller seçilerek faaliyetlerin uygulandığı ve uygulama süresinin 30 ila 44 ay arasında değişkenlik gösterdiği görülmüştür.

Çalışmanın sonucunda, AB'nin, insana yakışır iş kavramına yönelik normları ortaya koymasa da ILO tarafından belirlenen başlıkları göz önüne almak kaydıyla kendi sosyal politika gündemini aday ülkelere bir şekilde benimsetmeye çalıştığı; gerek politika çerçevesi oluşturma

gerekse mali ve teknik destek yoluyla bu amacını gerçekleştirdiği yargısına varılmıştır. Diğer yandan, Türkiye'ye verilen istihdam alanındaki bazı mali yardımların daha önceki yıllarda AB tarafından sağlanan desteklerin genişletilmiş örnekleri olduğu görülmekle birlikte kimilerinin ulusal bütçe ve programlar altında devam ettirildiği, böylece politikalara yönelik sahiplenmenin artırılarak sürdürülebilirliğin sağlandığı söylenebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği ve Türkiye, Katılım Öncesi Mali Yardım Aracı, İnsana Yakışır İş Gündemi, İnsan Kaynaklarının Geliştirilmesi

Batı Balkanlar'daki Küresel Rekabetin Türkiye-AB İlişkilerine Etkisinin Analizi

Doç. Dr. Kader Özlem, Bursa Uludağ Üniversitesi

Yugoslavya Sosyalist Federal Cumhuriyeti (YSFC)'nin kanlı bir şekilde dağılmasının ardından Balkanlar bölgesel alt sisteminde kendisini gösteren istikrarsızlık, 1990'lı yılların ikinci yarısından itibaren bölge devletlerinin Avro-Atlantik kurumlara üyelik hedeflerinin oluşmasına zemin hazırlamıştır. Bu dönemde Slovenya (2004), Bulgaristan (2007), Romanya (2007) ve Hırvatistan'ın (2013) Avrupa Birliği (AB)'ne tam üye olması diğer bölge devletlerini de AB üyeliği konusunda teşvik edici olmuştur. AB'nin hedef genişleme alanı içerisinde bulunan "Batı Balkanlar", hâlihazırda bölgenin batısında yer alan ve AB üyesi olmayan ülkeleri ifade etmek için kullanılan coğrafi bir kavram olmakla birlikte, AB genişlemesinin gecikmesine bağlı olarak küresel aktörlerin dar kapsamlı rekabet alanına dönüşmüştür.

Rusya Federasyonu (RF)'nin AB'yi istikrarsızlaştırmak için yoğunlaştığı bölgede tarihsel derinliğe sahip etnik meseleler ön plana çıkarılırken, RF'nin Slav-Ortodoks kimliğinin yanı sıra enerji kozunu da ileri sürdüğü görülmektedir. Sırbistan'ın aktörel bazda RF'nin müttefiki olmasının yanı sıra bölgenin "dondurulmuş sorun" olarak bilinen Bosna Hersek Cumhuriyeti'nin içerisindeki Republika Sırska entitesi de RF'ye hareket alanı sağlamaktadır. Diğer taraftan, Batı Balkanlar'ı ekonomik bir alan olarak gören Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) ise bölgeyi daha ziyade Orta ve Doğu Avrupa ülkelerine yönelik 16+1 platformu çerçevesinde ele almaktadır. ÇHC'nin Batı Balkanlar'da stratejik müttefiki Sırbistan olsa da bölgeye yönelik ticari yatırımları, alt yapı projeleri ve hibe programları Pekin yönetiminin prestijini güçlendirmektedir.

Batı Balkan ülkelerinin zayıf ekonomik ve siyasi yapıları, AB'nin karşılanmasını beklediği üyelik kriterlerinin gerisinde kalınmasına yol açsa da AB genişlemesinin uzamasının bölge devletlerinde yarattığı hayal kırıklığının RF'ye ve ÇHC'ye yönelimin artmasına yol açacağı endişesi belirgin hale gelmiştir. Esasen 2003 yılındaki Selanik Zirvesi'nden itibaren somut bir şekilde Batı Balkanlar'ın geleceğinin AB sistemi içerisinde olduğu vurgusuna karşın bölgenin kırılğan yapısının küresel aktörlerin güç mücadelesine zemin hazırladığı dikkat çekmektedir.

Öte yandan, Türkiye Batı Balkanlar'da etkin bir siyasal aktör olarak bölge devletlerinin NATO ve AB üyelik süreçlerini desteklemektedir. Bölgede barış ve istikrarın kalıcılılaşmasını önceliği haline getiren Ankara yönetiminin bu anlamda AB ile uyumlu bir politika izlediği görülmektedir. Bu çalışmada Batı Balkanlar'da yansımaları görülen küresel rekabetin Türkiye-AB ilişkilerine etkileri analiz edilecek olup bu rekabetin Türkiye bazında çıkar farklılığı oluşturup oluşturmadığı tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, Türkiye, Batı Balkanlar, Rusya Federasyonu, Çin Halk Cumhuriyeti

Multi-stakeholderism in Development Diplomacy of Türkiye and EU

Research Assist. Feyza Şimşek Kavi- Kocaeli University

Development diplomacy which may be defined as reshaping of development aid policy in order to serve public diplomacy ends as well is a sphere that foreign and economy ministries are traditionally dominant. Nonetheless non-state actors gained visibility in policy making processes in recent decades along with state agencies and inter-governmental organizations such as World Bank and United Nations Development Programme (UNDP). Inclusion of civil actors to aid policy debates paved the way for the expansion of diplomacy's definition.

Development diplomacy as a new term is a product of recent evolution of diplomacy. A new diplomatic culture which is characterized by multistakeholderism is emerging alongside traditional diplomacy that depends on state officers' primacy in diplomacy. Erosion of the nation-state's authority due to effects of globalization steered governments into cooperation with civil actors in many areas which gave rise to democratization of policy making to some extent. Nowadays diplomacy is carried out in a network environment which encapsulates both state diplomats and members of civil society. Actors in this network benefit from each others strengths: government diplomats utilize non-state actor's field experience and expertise; and non-state actors take advantage of government diplomats' authority and legitimacy. As seen none of them is sole arbiter in the system. In brief multistakeholder diplomacy prescribes official and non-state actors to act in coordination in a network dealing with region wide and global issues.

Considering European Union's (EU) development policy which was initiated in the late 1950's is one of the most long-standing policies of the Union. Broadly speaking EU's development policy was shaped by its member states' interests of pursuing their special relationships with former colonies throughout the Cold War years. Participation of non-state actors were wellcomed since 1970's. However as a result of a huge increase in European aid and expansion eastwards, development policy undergone a reform process between 1998-2001. Moreover promotion of EU's values such as supremacy of law, democracy, good governance and human rights gained prominence in development policy making in post-Cold War era. Southern civil society actors gained ground against European civil society actors due to promotion of local ownership in receiving countries. European Union Commission's Directorate-General for International Partnerships (DG INTPA) is entitled to designate European international cooperation and development policy. Spending 19 billion dollars in 2021 as official development assistance (ODA), EU is one of the largest donors worldwide. It is estimated that 20 percent of this aid is given through civil society organisations (CSO).

Although appeared as a middle income country, Türkiye launched an ambitious aid programme in 2000s. Türkiye emerged as a prominent actor of development by increasing her official development assistance almost eighteenfold from 2005 to 2019. Türkiye's official bodies are Turkish Cooperation and Coordination Agency (TİKA), Disaster and Emergency Management Presidency (AFAD), Ministry of Foreign Affairs ve Ministry of Trade. Prominent Turkish CSO's are Turkish Red Crescent and some faith based CSO's: IHH Humanitarian Relief Foundation (İnsan Hak ve Hürriyetleri İnsani Yardım Vakfı (İHH), Doctors Worldwide Turkey (Yeryüzü Doktorları), Cansuyu Association (Cansuyu Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği), Kimse Yok mu? Association, Deniz Feneri Association. These organisations' resources consists of private cash and in-kind donations. Nonetheless their share in total Turkish aid is relatively

10-11 Mayıs 2023 Küresel Güç Dengesi: Özel Vakalar Olarak Avrupa Birliği ve Türkiye Konferansı, Bildiri Özet Kitabı, ISBN: 978-605-72849-7-6

small. In 2021 CSOs' contribution was 361 million USD dollars in total 8,397 billion USD Dollars of Turkish aid.

Key words: multistakeholderism, development diplomacy, development aid, Turkish foreign policy, European Union.

Göç Diplomasisinin TR-AB İlişkilerinde Değiştirdiği Dinamikler

Dr. Salih Turgay- İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğü/ BM Güney Sudan Misyonu

Göç, son yıllarda Türkiye-AB ilişkilerinin dinamiklerini şekillendiren önemli bir enstrüman haline dönüşmüştür. 2015 yılında Türkiye üzerinden AB üyesi ülkelere yönelen ani göçmen ve mülteci dalgası, AB Komisyonu tarafından “mülteci krizi” olarak nitelendirilmiştir. AB’nin iç dinamiklerini temelden sarsan mülteci krizi, şüphesiz Türkiye-AB ilişkilerine de yansımış ve nihayetinde 2016 yılında AB-Türkiye Bildirisi’ne giden süreci başlatmıştır. Bu bağlamda çalışmada, Türkiye üzerinden AB’ye yönelen düzensiz göç hareketlerinin Türkiye-AB ilişkilerine yansımaları ele alınmıştır. Özellikle 2015 yılı ve sonrası döneme odaklanarak mülteci krizinin Türkiye-AB ikili ilişkilerine yansımaları, taraflar arasındaki asimetrik güç dengesinde Türkiye’nin elde ettiği göreceli gücün pratik kazanımlara yol açıp açmadığı göç diplomasisi bağlamında analiz edilmektedir. Çalışma, birincil ve ikincil yazılı kaynakların kalitatif yöntemle incelenmesi ve analiz edilmesine dayanılarak kaleme alınmıştır. Çalışmanın temel amacı göç diplomasisinin Türkiye AB ilişkilerini nasıl etkilediğini veya etkileyebileceğini ortaya koymaktır. Bu anlamda çalışma, Türkiye AB ilişkilerinde önemli bir dinamik olarak göç diplomasisinin 2016 yılında ilişkilere ivme kazandırdığı ancak sonraki süreçte ilişkileri etkileyen bir enstrüman olmaktan hızla uzaklaştığı argümanını savunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Diplomasi, Avrupa Birliği, Türkiye

Türkiye Diplomasisi'nin AB Yumuşak Gücüne Katkısının Analizi

Dr. Öğr. Üyesi Selma Şekercioğlu Bozacıoğlu, İstanbul Arel Üniversitesi

Güç, Uluslararası İlişkiler alanının üzerine en çok düşülen kavramlarından birisidir. Pek çok düşünür gücü tanımlamaya ve devletler arasındaki ilişkilerdeki yerini anlamaya çalışmıştır. 20. yüzyıl ile birlikte hem küreselleşme hem de sisteme yeni eklenen aktörlerin etkisiyle güç tanımlamaları da değişmeye başlamıştır. Bu değişimin öncülerinden olan Joseph Nye, 1990 yılında yaptığı çalışma ile ölçülebilir güç kaynaklarını sert güç olarak adlandırırken, yeni bir kavram olan yumuşak gücü ise üç temel kaynak bağlamında ele almaktadır. Bunlar kültür, politik değerler ve dış politikalarıdır. McClory ise 2011 yılında yaptığı sınıflandırmada yumuşak gücün hükümet, kültür, diplomasi, eğitim ve iş/inovasyon olmak üzere beş kategoride ele alınabileceğini savunmuştur. Buna göre dış politikalar ve/veya diplomasi literatürde genel kabul gördüğü şekliyle yumuşak gücün ana unsurlarını oluşturmaktadır. Yumuşak gücün tanımlanması ve analiz edilmesi ile ilgili olarak en büyük güçlük bu kategorilerin ölçülebilir şekilde analiz edilmesidir. Ayrıca yumuşak gücün unsurlarının sıkça söylemsel düzeyde yer aldığı görülmekle beraber uygulamada aynı düzeyin yakalanamadığı da bilinmektedir. Bir diğer deyişle daha soyut, ölçülmesi zor ve orta/uzun vadede etki gösterecek güç unsurları daha kısıtlı şekilde kullanılmakta ve ölçülmesi daha zor olmaktadır. Yine de Avrupa Birliği (AB) gibi sert ve yumuşak güç unsurlarını bir arada kullanabilen ve bu özelliğiyle üçüncü bir güç tanımlaması olan akıllı güce sahip olduğu düşünülen yapıların yumuşak güç unsurlarını daha sıklıkla kullandığından söz edilebilir. AB'nin kendisini küresel konumlandırmasının temelinde de yumuşak güç unsurlarının ağırlığı daha fazladır. Bu bağlamda özellikle dış politika ve diplomasi alanında AB'nin yumuşak gücünün ve AB'ye aday ülkelerden olan Türkiye'nin Birliğe orta ve uzun vadede yapabileceği katkıların bu çerçevede değerlendirilmesi önem kazanmaktadır. Bu kapsamda Lowy Küresel Diplomasi Endeksi'nin 2021 rakamlarının yol gösterici olabileceği değerlendirilmektedir. Mevcut dış temsilcilik sayısı bakımından Türkiye'nin beşinci sırada gelmesi ve ilk otuz ülke içerisinde sadece 11 AB üyesi ülke ve Dış İlişkiler Servisinin bulunması Türkiye'nin AB yumuşak gücüne diplomatik temsil yeteneği ile katkı sağlaması bakımından önemlidir. Ayrıca, Türkiye'nin AB'nin dahil olmadığı uluslararası örgütlerdeki üyelikleri ile kendi bölgesini merkeze alan arabuluculuk faaliyetlerinin AB'nin diplomatik temsil yeteneğine katkı sağlayabileceği düşünülebilir. Türkiye'nin her ne kadar 29. sırada yer alıyor olsa da, 30 ülkenin sıralanmış olduğu 2019 Küresel 30 Yumuşak Güç Endeksinde de 16 AB üyesi ile birlikte yer alması bunun göstergesidir. Bu kapsamda çalışmanın temel amacı, Türkiye'nin somut göstergeler üzerinden AB yumuşak gücüne dış politikaları/diplomasisi perspektifinden orta/uzun vadede sağlayabileceği katkının analiz edilmesidir. Bu analiz kapsamında öncelikle yumuşak güç ve literatürdeki değişim ele alınacak, ardından AB diplomasisi ile Türkiye diplomasisinin AB diplomasisine katkı sağlayabileceği unsurlar uluslararası göstergeler üzerinden incelenecektir. Böylece Türkiye'nin orta/uzun vadede AB yumuşak gücüne potansiyel katkısının ortaya çıkarılması ve Türkiye AB ilişkilerinin iyileşmesi sürecinde üzerinde durulması gereken unsurların tespit edilmesi mümkün olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yumuşak güç, diplomasi, dış politika, Türkiye Diplomasisi, AB Diplomasisi

Türkiye ve Avrupa Birliği'nin Ortak Çevre Habercisi: Avrupa Çevre Ajansı

Pınar Yıldırım- Yüksek Lisans Öğrencisi, Marmara Üniversitesi Avrupa Araştırmaları Enstitüsü

Dünya genelinde önemi fark edilmeye başlanılan konular arasında yer alan çevrenin, Avrupa Birliği'nin de öncelikli konuları arasında yerini aldığını görüyoruz. Avrupa Birliği yenilenebilir temiz enerjiyi ve enerji verimliliğini teşviki desteklerken emisyonların azaltılması ve Avrupa'nın düşük karbon ekonomisine geçişini kolaylaştırmak için bir dizi politika oluşturmaktadır. Bu politikaların belirlenmesi ve etkililiklerinin artırılması adına uzmanlaşmış bir kuruluşa ihtiyaç duyulması sonucunda Avrupa Çevre Ajansı (AÇA) kurulmuştur. 1994 yılından bu yana Avrupa'da çevre ve iklim hakkında veri ve bilgi sağlamak adına öncülük yapan Avrupa Çevre Ajansı ve Avrupa Çevre Bilgi ve Gözlem Ağı (Eionet), Avrupalı vatandaşlara ve politika belirleyicilere yol göstermektedir. Bu çerçevede doğrultusunda uzmanlık ve kaynak seferberliği ile ilgili Türkiye'nin konumu merak edilmektedir. Avrupa'nın çevre ve iklim konularında eşi benzeri görülmemiş zorluklarla mücadele konusunda Türkiye ile iş birliği durumunun söz konusu olup olmadığından bahsedilmektedir. Avrupa Çevre Ajansı kapsamında Avrupa Yeşil Mutabakatına da kısaca değinilmiştir. Avrupa Yeşil Mutabakatı, somut hedeflerle uzun vadeli amaçlar belirleyerek ve yeni mali araçlar oluşturarak bu zorlukların üstesinden gelmek için benimsedikleri büyük hedefleri göstermektedir. Bu çalışma içerisinde Avrupa Birliği üye devletlerini doğrudan etkileyen sorunlardan biri olan doğal çevrenin kirlenmesi sorununa çözüm bulunmasında yol gösterici olacağına inanılan Avrupa Çevre Ajansı'nın kuruluşu, ajanslaşma sürecindeki görevleri, kapsamı, faaliyet alanı, idari yapısı, ilgili kurum ve kuruluşlarla iş birliği, sahip olduğu ve potansiyel yetkilerinden bahsedilmektedir. Bu çalışmada literatüre dayalı nitel veri toplama yöntemi kullanılmıştır. Bu çalışma ile literatüre Avrupa Birliğinde bir ajanslaşma örneği olan Avrupa Çevre Ajansının kurulmasının hukuksal çerçevesi hakkında bilgi vererek katkıda bulunmak istenmekte olup bu ajansın üyesi olan Türkiye ve AB arasındaki mevcut ilişki durumu üzerine değerlendirilmedi bulunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Çevre Ajansı, EIONET, Türkiye, İş birliği

Çevre Eğitimi Politikaları: AB-Türkiye Karşılaştırması

Nurbanu Bulgur- Doktora Öğrencisi, Sakarya Üniversitesi

Çevre sorunlarının üstesinden gelmenin birçok yolu olmasına rağmen, küresel bir sorun haline gelen iklim değişikliği ve kaynak tükenmesi tehlikesi ülkeleri ortak politikalar yapmaya zorlamaktadır. Ancak aynı zamanda oluşan bazı ekonomik maliyetler de ülkeleri sürdürülebilir çevre politikalarından alıkoymaktadır (Death, 2014, s.145-150). Dolayısıyla çevre eğitimine vurgu yapan bu bildiri de ülkelerin çevre koruma ve sürdürülebilir kalkınma konusunda iş birliği örneklerine yer verilmek istenmiştir (Baker, 1997, s.85-90). Avrupa Birliği'ne üye ülkelerdeki çevre politikaları ve kalkınma politikaları da tartışılacak konular arasında yer almaktadır. Bu sayede farklı dış politika önceliklerine sahip ülkelerdeki çevre politikasının düzeyi gözlemlenebilecektir.

Küreselleşmenin de etkisiyle çevre politikalarını hızla geliştiren AB, bu konuda bir örnek teşkil etmektedir. Dolayısıyla araştırmada, Avrupa Birliği (AB) ülkelerinde çevre koruma politikalarının eğitim sistemindeki yerinin tartışılması amaçlanmaktadır. Mevcut eğitim sisteminin iklim değişikliğine yeterince odaklanmadığı görülmektedir. Çevre sorunlarının olumsuz etkilerinin üstesinden gelmek adına yürütülen çevre politikalarının, eğitim sistemine entegre edilemediği ya da sürdürülebilirliğinin sağlanamadığı tespit edilmiştir. Çevreye duyarlı toplumlara sahip olmak isteniyorsa, müfredatın daha iyi hale getirilmesi ve iklim zorluklarının eğitim üzerindeki uluslararası yansımalarının analiz edilmesi önemlidir. Nitekim eğitim bu bilgilendirme sürecinin en önemli aşamalarındandır.

Çevre eğitimi (ÇE), doğal ortamların nasıl işlediğini ve özellikle insanların sürdürülebilir bir şekilde yaşamak için davranışlarını ve ekosistemleri nasıl yönetebileceklerini öğretmek için organize çabaları yansıtır (Simonis, U., Ayşegül M., Ed., 2007, s.18-20; Hoffman ve Devereaux, 2015, s.20-25). Biyoloji, kimya, fizik, ekoloji, yer bilimi, atmosfer bilimi, matematik ve coğrafya gibi disiplinleri bir araya getiren çok disiplinli bir alandır (Stevenson, 2007, s.140-145). Örneğin, Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü (UNESCO) ÇE'nin toplumda doğaya saygının teşvik edilmesinde ve halkın çevre bilincinin geliştirilmesinde hayati önem taşıdığını belirtmektedir (UNESCO, 2014). ÇE terimi, genellikle ilköğretimden lise sonrasına kadar okul sistemi içindeki eğitimi ifade etmektedir (Özbuğutu, E. ve Karahan S. 2014, s.400-405). Bununla birlikte, bazen basılı materyaller, web siteleri, medya kampanyaları vb. dâhil olmak üzere halkı ve diğer kitleleri eğitmeye yönelik tüm çabaları içerir. Çevre eğitiminin geleneksel sınıf dışında öğretildiği yollar da vardır. Akvaryumlar, hayvanat bahçeleri, parklar ve doğa merkezlerinin hepsi çevre eğitimde birer rehberdir.

Eğitim, insanların kendilerini geliştirmeleri için en keyifli ve pratik yoldur. Bu nedenle eğitimin her aşamasında öğrencilerin, öğretmenlerin, akademisyenlerin ve toplumun bilinçlendirilmesi önemlidir. Temel bilimsel derslerin yanı sıra çevre politikaları, çevre hukuku, sürdürülebilir kalkınma, ulusal ve uluslararası çevre uygulamaları ilköğretim, ortaöğretimde ve lisans, yüksek lisans, doktora gibi tüm üniversite programlarının müfredatına eklenmelidir.

Hem genç nesiller hem de yetişkinler için çevre konularında eğitim, imkânları kısıtlı olanları da göz önünde bulundurarak, çevrenin korunması ve iyileştirilmesinde bireyler, işletmeler ve toplumlar tarafından sorumlu davranışlar için temel oluşturmak için gereklidir. Ancak, çevre

eğitiminin uygulanma şekli açısından bazı zorluklar bulunmaktadır. Stevenson'a (2007, s.145) göre, evre eğitiminin son zamanlardaki eleştirel ve eyleme ynelik ynelimi okullar için zorlu bir grev yaratmaktadır. Bu durum, okulların řu anda çevresel karar alma srecelerine hakim olan norm ve değerleri yeniden ureterek mevcut sosyal dzenini koruma yndeki geleneksel amacıyla tezat oluşturmaktadır. Bu çalışmada planlanan başlıklandırma řu şekilde olacaktır.

Öncelikle küreselleşmenin ortaya çıkışı ve 1980 sonrası ivme kazanması ekonomik, sosyal ve çevresel boyutlarıyla ele alınacaktır. Küreselleşmenin evre politikaları üzerindeki olumlu ve olumsuz etkileri de incelenecektir (Lewis ve Maslin, 2015, s.171-72). Ardından evre eğitiminin evre bilincini oluşturmadaki etkisi AB örneği üzerinden tartışılacaktır. Elde edilen bilgiler ışığında AB-Türkiye karşılaştırması yapılarak evre eğitimindeki farklılıklar ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Avrupa Birliği, evre Politikası, Eğitim

Enlargement Policy of the European Union: Türkiye as a Unique Case

Dr. Buket Ökten Sipahioğlu- Ankara University, ATAUM

Türkiye is the longest-candidate country for the EU regarding the fact that it applied for full membership in 1987; become a candidate country in 1999 and started its accession negotiations in 2005. Currently, 16 chapters out of 35 in Turkey's accession negotiations have been opened and one has been temporarily closed. On 15 December 2021, the European Council decided that the accession negotiations with Turkey should remain frozen. Considering the above-mentioned facts about Türkiye's accession history to the EU, it can be argued that this uphill historical relationship between these two global actors came up with one of the most researched topics about EU politics as well as in Türkiye politics. What is even more interesting is the fact that both parties do not give up on continuing the relationship and Türkiye still holds hope for membership. The latest European Commission Enlargement Report recaps and highlights the necessity of revisions around democracy. The European Union, again can be seen from the latest report that, cannot give up on Türkiye at the same time cannot continue the interrupted accession negotiations. With the rising tensions between Russia and Ukraine, Türkiye's balancing role in facilitating a dialogue between these two countries is appreciated by the EU. It can be suggested that in terms of global power, Türkiye gained importance after the start of the Russia-Ukrainian conflict. However, it is still a question mark about whether Türkiye will get ahead about the accession negotiations. In any case, the dialogue itself between these two global actors becomes more important than the membership itself.

Considering the abovementioned facts, this study argues that Türkiye's membership process to the EU become a unique case that is irreplaceable for both sides and at the same time almost impossible in the near future. Türkiye is an important global actor for the EU which the Russia-Ukraine conflict proved recently. On the other hand, Türkiye seems more reluctant to fulfil all the membership requirements that the EU imposes. By the way, the enlargement reports of the EU will be evaluated throughout the study, and in light of rising tensions with Russia, the most recent highlights of the relationship between the EU and Türkiye will be deeply analyzed.

Keywords: Türkiye, European Union; global power, membership process, EU enlargement

The European Union as a ‘Post-Sovereign’ System and Its ‘Actorness’: From a Conceptual History Approach

Assoc. Prof. Gökçen Yavaş- Kocaeli University

Since the early 1970s, discussions on how the EU is identified as a ‘power’ or an ‘actor’ — particularly in the international arena—have consistently formed the most significant pillar of European Foreign Policy Studies. It might be useful to first explain how we connect the EU’s internal structure to its status as an international non-state actor before discussing about the EU’s capacity to reflect its identity, goals, and objectives in terms of foreign policy. Hence, we inevitably use some of the State’s fundamental components and traits, such as territory, government (political power), citizens, and sovereignty. For instance, some scholars have labeled the Union as a ‘post-sovereign/post-modern’ system since the 1990s (see Cebeci, 2015; Cooper, 1996; Scholte 1997; Wallace, 1999; Holton 1998; Caporaso, 1996). MacCormick (1997) stresses a distinctive European structure that does not include completely sovereign European nations or the ‘sovereign’ EU itself, to be more specific: It is a ‘post-sovereign’ system. In a similar manner, Tilly (1990) argues that as Europe becomes more fragmented into various state types and autonomous territories to various peoples, a variety of state systems, including the EU currently, are growing and inevitably eroding national sovereignty. In light of Manners’ assertion (2002) that the EU is a normative power (reflecting on its foreign policy) and MacCormick’s assumption that ‘the EU is a post-sovereign system which is democratic in nature’, the EU needs to respond to specific needs and requirements in its political and institutional system to be fully and internationally a post-sovereign ‘power’ and ‘actor.’ These are the issues of democracy, representation, immigration, and citizenship within the context of the idea of ‘peoples of Europe’ inside the EU institutions and the ‘sovereignty of the peoples’ in the Member States of the EU. Even if history’s overarching goal is not to ensure that the processes of European integration materialize, the analytical framework used in this study is historically oriented, which draws our attention to the connections between the European ideas of state, non-state institutions, and sovereignty. History has previously seen repeated systems and structures that differ from one another and have experienced significant change. These include unions, federal states, and coalitions. From Koselleck’s point of view (2006), ‘this recurrent pattern underlines the minimal political, legal, and economic agreement that has been developed throughout Europe’s history’, ‘which also preserves the maximum autonomy of the parties’. To better comprehend the new structures, and in particular the EU, it would be helpful to explain these institutional and constitutional circumstances that have recurred throughout history, from the earliest times (when pre-state institutions such as the Bunds occurred) to the contemporary age. The basis for the idea of ‘post-sovereignty’ as it is used in this context is founded on the comprehension of fragmented sovereignty within these recurring patterns.

Keywords: European Union, Post-Sovereign System, Actorness, Conceptual History Perspective

Ukrayna Savaşı AB Bütünleşmesini Nasıl Etkiledi?

Prof. Dr. İrfan Kaya Ülger- Kocaeli Üniversitesi

24 Şubat 2022’de Rusya’nın Ukrayna’ya başlattığı saldırıdan kısa bir süre sonra Avrupa Birliği (AB) içerisinde askeri iş birliğine mesafeli tutumlarıyla tanınan İsveç ve Finlandiya Kuzey Atlantik Antlaşması Teşkilatı’na (North Atlantic Treaty Organization- NATO) katılmak için başvuru yaptı. Türkiye, adı geçen ülkelerin NATO’ya katılımını başlangıçta engellemiş ise de sonradan tutumunu değiştirdi. 30 Haziran 2022’de Madrid’de yapılan NATO Zirvesinde, İsveç ve Finlandiya’nın katılma antlaşmaları ittifakın tüm üyeleri tarafından imzalandı. Bu aşamada NATO Genel Sekreterinin kolaylaştırıcılığı sonucunda Türkiye ile İsveç ve Finlandiya arasında üçlü mutabakat zaptı imzalandı. Söz konusu metinde İsveç ve Finlandiya’nın katılımının Türkiye tarafından onaylanması, adayların yükümlülüklerini yerine getirmesi koşuluna bağlanıyordu. Taahhütlerine büyük ölçüde sadık kalan Finlandiya’nın katılma anlaşması Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM) tarafından 31 Mart 2023’te onaylandı. Finlandiya böylece NATO’nun 31. üyesi oldu (Euronews, 2023). İsveç’in NATO’ya katılımının ise üçlü mutabakat yükümlülükleri çerçevesinde mevzuat değişiklikleri ve uygulama alanında kaydedilen ilerlemelere bağlı olarak şekilleneceği anlaşılmaktadır. Rusya’nın saldırısının ardından İsveç ve Finlandiya’nın NATO’ya katılım için yaptığı başvuru Avrupa’da güvenlik, istikrar ve barışa yönelik tehdidin ne derece büyük olduğunu göstermiştir. Saldırının etkisi istikrarsızlık kaygısı ve güvenlik endişeleri ile sınırlı kalmamış, bir düzineye yakın alanda yansımaları olmuştur.

Bu çalışma, Rusya’nın Ukrayna’ya saldırısı ile başlayan savaşın AB üzerindeki etkilerini inceleme amacı taşımaktadır. Öncelikle geçmişte Avrupa bütünleşmesini etkileyen iç ve dış faktörler üzerinde durulacak, akabinde Ukrayna savaşının AB üzerindeki etkileri üç ana kategoride incelenecektir. Bunlardan ilki enerji ve ekonomi, ikincisi savunma ve sonuncusu da mülteci politikasıdır. Çalışmanın son kısmında ise Ukrayna savaşının AB’nin gelecek senaryolarını ne şekilde etkilediği ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ukrayna Savaşı, Avrupa Birliği Bütünleşmesi, NATO, Rusya

Küresel Bir İklim Aktörü Olarak Avrupa Birliği

Dr. Öğr. Üyesi Ayşegül Gökalp Kutlu- Kocaeli Üniversitesi

1990'ların başında iklim değişikliği uluslararası siyasette önem kazanmaya başladığından beri, Avrupa Birliği (AB) bu konudaki uluslararası girişimlerin öncüsü olmuştur. 1992 BM İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi'nden (UNFCCC) 1997 Kyoto Protokolü'ne ve 2015 Paris Anlaşması'ndan 2019 Yeşil Mutabakat'a kadar iklim alanındaki tüm girişimlere AB'nin liderlik ettiği görülmüştür. Avrupa Birliği, uluslararası iklim değişikliği müzakereleri ve politikası açısından diğer uluslararası aktörlerden farklı bir tutum takınmaktadır. İklim perspektifinin dış politikaya entegre edilmesi dış politika yapımına sivil toplum, iş çevreleri ve devletler gibi çoklu aktörlerin dahil olmasını, uzlaşmayı ve iş birliğini içerir. Dolayısıyla küresel bir kural koyucu olarak davranan AB'nin uluslararası iklim değişikliği sürecinde diğer aktörlerden farklı hareket etmesi, AB'nin kendine has karar alma mekanizması ve normatif gücünden kaynaklanmaktadır.

Bu çalışmada AB'nin bir "yeşil normatif güç" olarak etkinliği Türkiye-AB ilişkileri örneği üzerinden ele alınacaktır. Türkiye'nin iklim değişikliği ve çevre ile ilgili uluslararası sözleşmelere yönelik tutumu, son yıllara kadar kendi ulusal çıkarlarına öncelik veren ve konuyu ekonomik kalkınmaya indirgeyen bir yaklaşım olagelmıştır. Türkiye ve Avrupa Birliği (AB) arasındaki olumlu gündemin unsurları arasında yer alan Yüksek Düzeyli İklim Diyalogu ve Avrupa Yeşil Mutabakatı ise Türkiye ekonomisini daha çevreci bir sisteme geçmeye ve Türkiye'yi AB ile iklim eylemi alanında daha yakın iş birliği içine girmeye zorlamaktadır. Dolayısıyla, bu çalışmada ilk olarak küresel iklim değişikliği rejiminin oluşumuna AB'nin katkısı, daha sonra da AB'nin bir iklim aktörü olarak etkinliği incelenecektir. İklim konusunda iş birliği, Türkiye-AB ilişkilerine yeni bir perspektif sunup yenilenebilir enerji, enerji verimliliği ve karbon piyasalarına odaklanarak hem AB hem de Türkiye için ikili ilişkilerde yeni bir boyut yaratabilir. Diğer taraftan, AB'nin iklim konusundaki normatif gücü Türkiye'nin küresel iklim rejimine uyum sağlamasına yol açabilir.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, İklim Değişikliği, Yeşil Mutabakat, Normatif Güç

Analysis of the Effect of the European Union's Climate Policies on the Union's Normative Power

İlke Taşdemir- PhD Candidate, Bursa Uludağ University

Prof. Dr. Barış Özdal- Bursa Uludağ University

In recent years, especially the widespread use of fossil fuels and the increase in greenhouse gas emissions have been the most frequently discussed topics in the literature in terms of climate crisis. In this context, actors in the international system have undertaken legal obligations and developed adaptation strategies for climate change. However, the relationship between the implemented policies to address climate change and economic interests has also brought about the actors to exhibit different attitudes in the process. However, the increase in the temperature, the risk of drought and desertification due to climate change has caused the global economy to be affected especially agricultural production, productivity and energy, and has led the actors to take responsibility.

The aim of this study which considers the European Union (EU) as an actor in global climate policies is to analyze the effect of the Union's climate change policies on its normative power. In this respect, the concept of normative power which is included in this study, firstly of all appears as an intellectual rather than material concept. For example, in the post-Cold War period, these ideas were influential in the transformation of the European Communities into the EU. In terms of results normative power, it offers a perspective on the possibility of a holistic, justifiable and sustainable international system. In this regard, it could be argued that the examination of the EU's climate change policies under the concept of normative power is consistent. Because of the fact that EU's normative power it is also possible to determine the impact of the EU's policies on climate change. There is no doubt that the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC), the Kyoto Protocol, the Paris Agreement, European Green Deal sets out the EU's role in tackling climate change. Also the EU formally ratified the Kyoto Protocol in 2002 and the Paris Agreement in 2016. It is seen that EU aims to be the first climate-neutral continent by 2050 and to strive competitive economy, sustainability and carbon footprint at the border for climate change. After such a general classification, when it is discussed in detail, the climate change has led to redefinition of interests for the EU and its member states.

Another topic that should be emphasized is the persuasive aspect of normative power. It is coherent to analyze EU's sustainable climate policies and identify the EU's influence on member states in the normative power concept. Additionally, the EU as a normative power has been determinative in the general principles of climate policies and also emerges as an international actor that takes responsibility in climate change. The fact that persuasion ability of the EU over its member states exhibits its normative power.

In this context, the main research question of our study is whether the EU's policies on climate change affect its normative power. Therefore the EU's attitude towards climate change has led to the differentiation of its interests, decisions and practices over time. The important fact in this differentiation is the EU's attitude in international environmental agreements and the

decisions taken by the Union Institutions. To make this objective it has been examined EU's attitude in international agreements and the European Parliament, the EU Council and the EU Commission impact on EU's normative power. In this framework, this paper looks into EU's attitude in international environmental agreements and the decisions taken by the Union's institutions and how these shape its normative power.

In this context, by using the Social Constructivist approach as a theoretical framework and content analysis as a method, it is claimed that the EU's policies on climate change construct the Union's normative power.

Keywords: European Union, Environment, Climate Change, Normative Power, Social Constructivism

European Green Deal as an Economic Power Exercise: A New Window of Opportunity for EU-Türkiye Relations

T. Gülce Budak- PhD Candidate, University of Zurich

Among the many 21st-century challenges, climate change is the most pressing one due to its profound impacts at multiple scales: from global to local, intra-and inter-generational, in various sectors and industries, and most importantly, in many political and economic confronts. The EU has responded to this multifaced problem with European Green Deal (EGD). The EGD is primarily a domestic growth strategy and policy framework which aims to design a climate-neutral, green, and fair Europe. Nevertheless, the environmental ambitions of the EGD will not be achieved by Europe acting alone.

For this reason, the diffusion of EGD principles to third countries needs to be reinforced by exercising EU power in different forms, including but not limited to; economic, civil, ethical, normative power, and power of attraction. The rationale behind all these forms of power is to create a broader knock-on effect on partner countries. Under EGD, the EU prioritizes the exercise of economic power since climate action necessitates an effective foreign policy toolbox, combining soft and hard law instruments and a pragmatic leadership role compatible with global power distribution. Herewith, the EU has adopted significant changes in its foreign trade, market access, international investment, and financing policies under the EGD green diplomacy chapter.

This presentation focuses on the EU's exercise of economic power through the market mechanisms of the EGD and how effective they are in triggering progressive climate legislation in partner countries. Mainly, the presentation analyzes the new conditions set by the EGD for preferential trade liberalization, sanctions on their industries with Carbon Border Adjustment Measure (CBAM), and financial aid and technical assistance to neighbouring countries to realize the coherent fusion with the EU's climate change acquis. Herein, Free Trade Agreements (FTAs) aim for a preferential free trade area open to countries that are ready to take climate mitigation responsibility and, in exchange, receive privileges of trade liberalization. In this way, they set a standard in developing global climate change mitigation rules while deepening signatories' trade relations. CBAM refers to an extra tariff on certain imports from a country that does not have a comparably effective climate policy. However, these climate-related trade instruments are insufficient for least-developed countries or countries with a small share of trade with the EU. Instead, financial aid and technical assistance can create broader positive climate impacts. Even though EGD has not launched a specific budget for financial aid and technical assistance under its realm, it directs the available EU fundings towards initiatives to promote sustainable development and tackle climate change.

The presentation evaluates the economic tools of EGD as a new window of opportunity to revitalize stalled and frozen EU-Türkiye relations since they already have direct consequences on Türkiye's climate legislation. With regard to FTAs, the EGD requires all parties to fulfill their commitments under the Paris Agreement. This requirement is expected to be raised in the customs union modernization agenda between the EU and Türkiye since the customs union requires deeper regulatory integration than FTAs. Secondly, CBAM will bring an additional

cost to Turkish industries due to the export of emissions-intensive products to Europe. As a candidate country, Türkiye receives financial support under the Instrument for Pre-Accession Assistance (IPA). In the third period, the EU Commission Decision notably stated that the “Environment and Climate Change” action under IPA III is dedicated to promoting EGD from different fronts and angles. Besides this country-specific funding mechanism, Türkiye receives significant financial support from other EU institutions, such as the European Investment Bank (EIB) and the European Bank for Reconstruction and Development (EBRD). Similarly, these institutions direct their resources to projects complying with the EGD values and norms.

Compliance with the EGD economic tools eliminates tariffs and non-tariff barriers and achieves regulatory integration in substantially all trade. Consequently, the EU-Türkiye relationship is revitalized on a regional partnership framework. This impetus of the EGD provides a new narrative for cooperation, therefore, can shift the relationship to an alternative form of dialogue than fallout accession negotiations. The alignment with EGD provides Türkiye an increased market share, a new economic and political role in Europe, benefits from economic incentives while refraining from CBAM, and the modernization of the customs union. Meanwhile, Europe can disseminate climate values, reaffirm its leadership in climate politics, and ensure partnership for product diversity, energy security, and stable economic relations. Consequently, EGD strengthens the position of both parties.

Keywords: European Green Deal, Economic Power, Climate-related Trade Instruments, EU-Türkiye Relations